

Бердікбек Соқпақбаев

Менің атым Қожа

II

Күні бойы футбол ойнап, әбден қалжырадым. Ойын үстінде шаршағаның онша аңғарылмайды. Енді міне дел-сал болып, өзімді өзім әрең сүйреп келе жатырмын. Аяққа қонған шаңды қарашы, бір елі. Шіркін-ай, осы бойда барып, күмп етіп, өзенге қойып кетер ме еді.

Өзен бойына көз тіксем, қыздар шомылып жүр екен. Мейлі, шомыла берсін, оларға да салқындау керек қой. Ал мен әуелі тамақтанып алайын, ішім итше қыңсылап, түйені түгімен, нарды жүгімен жұтып жібере жаздап келе жатқам жоқ па.

Қораның бұрышын айнала бергенім сол еді – көзім есік алдындағы тажалға түсті. Жүрегім дір етіп, бойымды дереу жиып алғандай болдым. Тажал тапжылар емес. Ежелгі дағдысы бойынша біздің босағаны иіскеп, мел-шиіпті де қалыпты.

Тажал деп отырғаным сыры көше бастаған, жағал-жа-ғал үш дөңгелекті, көкшіл көне мотоцикл. Әр жексенбі сайын оның көрген күні осы, біздің қорадан шықпайды.

Мотоциклдің иесі – көрші колхоздағы комбайншы жігіт Қаратай. Жігіт деймін-ау, қайдағы жігіт. Беті әжім-әжім, сақалы тікенектей кәрі біреу.

Қаратайды мен қандай жексұрын көрсем, жағал мо-тоциклді сондай жексұрын көрем. Өйткені оны құстай ұшырып, зырылдатып, лезде алып келетін осы антұрған- емес пе.

Бұдан бір жыл бұрын Қаратайдың әйелі дүние салған екен. Әйелі дүние салды деген сөз, өзі бойдақ қалды деген сөз. Ал өзі бойдақ қалғаннан кейін тағы да үйленбекші. Осы арада кімге деген сұрақ туады. Дүниеде өзге әйел құрып қалғандай Қаратайдың есек дәме көңілі менің Миллат мамама ауатын тәрізді. Жағал мото-цикл-дің әр жексенбі сайын біздің босағаны иіскеп, қаңтарылып тұруындағы гәп міне, осы.

Әрине, бұл мәселе жөнінде менен ақыл-кеңес сұрап жатқан ешкім жоқ. Бірақ мен Қаратайға іштей кіжінемін де, атаңның басы менің мамам тиер саған, деген сөзді айтамын.

Үйге кіре беріп, мен мотоцикл дөңгелегін теуіп жі-бердім. Кім иемденсе, соған құлшылық ететін меңіреу техника бұған не жауап қатсын. Зырк етіп, бір тербелді де, үнсіз қала берді.

Ауыз үйде әжем күбі пісіп тұр екен. Ертеден қара кешке бір тыным алмайтын бейнетқор әжем-ай. Күм-пілдетіп піскенде, қарашы, күбінің түбін түсіре жаздайды.

Орамалы сырғып, желкесіне түсіп кеткен. Көпті көрген бурыл басы бусанып, тер иісі келеді. Қолымда-ғы допты тарс еткізіп, босағаға тастай бердім де, мен сол екпініммен төр үйге қарай беттедім.

Жұмысын дереу доғарды да:

– Әй, мына түріңмен қайда барасың? Онда кісі отыр, – деді әжем.

Өзі қызық кісі, кім отырғанын мен білмейді деп ойлай ма екен.

– Кісі болса қайтушы едім!

Даусым қатты шығып кетті. Мейлі, естісе, ести берсін. Есікті жұлқып ашып, кіріп келдім. Қаратай мен ма-мам терезе алдындағы столда, әдеттегіше, бетпе-бет әңгімелесіп отыр. Екеуі бірдей маған қарады. Қаратайдың жүзінде менің келуімді жаратпаған абыржу бар. Ал маманың тіксініп шытына қараған қабағынан мына тасыр жүрісімнің оған да ұнамағанын бірден аңғардым.

Осы бойда бұрыштағы шкафыма қарай өтіп бара жатыр едім, Қаратай күлімсіреген дауыспен:

– Әй, Қожатай, сәлем қайда? – деді.

Жасы үлкен таныс адамға сәлем бермеу – көргенсіздіктің белгісі деп, мамам мені талай баулыған. Сол парызымды амалсыз өтеп:

– Саламатсыз ба, – дей салдым.

Үлкендердің үстіне бұйымтайсыз, етқызулықпен кі-ріп келгендіктен, енді амалсыздан бірдеңе істеуім керек болды. Ту сыртымды мамам мен Қаратайға беріп, шкафтың ең төменгі сөресіндегі газет-журналдарды мақсатсыз ақтарып, күйбеңдеп жатырмын. Нені іздеп, нені таба алмай жатқанымды бір құдай өзі біледі. Ал екі құлағым мамам мен Қаратайда.

– Иә, биылғы көктем жауынды болды, – деп бастады Қаратай ендігі әңгімесін. – Біздің «Коминтерннің» астығы да белуардан келіп, жайқалып тұр. Енді күзгі бұршақ-нөсерден аман болса, жұрт рызығы жаман бола қоймас.

Әңгіме желісінен жалт беріп, Қаратайдың не болса соны айтып кеткенін мен бірден түсіндім де, тағы не дер екен деп, еңсемді көтерместен, өзіммен өзім болған-сып, күйбеңдей бердім.

– Жаман бола қоймас, – деп қоштады мамам Қаратайды бейқам үнмен. Оның даусынан: «Ех, Қаратай, менің баламды өйтіп алдарқата алмайсың. Ол бәрін де сезеді, бәрін де түсінеді» деген мағына аңғарылатын еді.

Арада бірнеше минут үнсіз өтті. Кенет мамамның:

– Балам, – деген қатқыл үні естілді, – сенің сонша күйбеңдеп, таба алмай жатқанын, не зат?

Бұл сөз маған алты өрме қамшымен жоталата тартып жібергендей әсер етті. Әсіресе, «балам» деген сөздің зәрі күшті-ақ еді. Өйткені жайшылықта мамам менің атымды атайтын. «Балам» деген мынау ресми үні «үлкендердің сөзіне тыңшылық істемек болған бұл сасық қулығыңды таста» деп, жекіргенмен бірдей еді. Соны тез ұқтым да, қолыма тиген бір журналды ұстап, тайып- отырдым.

Қаратай бұл күні біздікіне кей-кейдегідей ұзақ отырып алған жоқ. Менің соңымнан кешікпей ол да шықты. Басқа уақытта, кетерінде, әжеммен көңілді қоштасып, маған да бірнеше жылы қалжың, ойын сөздер айтып, жаратпағаныма қарамастан арқа-басымнан қағып аттанатын. Кейде: кел, отыр, ауылды бір айналдырып, серуендетіп әкелейін, деп, жалбақтап, көңілімді тап-қысы келетін. Бұл жолы олай емес, қара сұр жүзі онан әрмен күреңітіп, еңсесі түсіп шықты. Ауыз үйдің төрінде тамақ ішіп отырған мені қою қасты салбыраған ауыр қабағының астынан солғын ғана бір шолды да, үндемеді. «Бәйбіше, хош болыңыз», – деп, әжеме арнаған сөзін де әйтеуір міндет санап, иегінен оздырмай, жүрдім-бардым айтып, бөгелместен шығып кетті. Енді бір сәтте мотоциклдің пырс-пырс етіп, шашала оталған үні, оның соңынан мылтық атылғандай патырлап, құлақ тесерлік жайсыз бір іртік дауыстар естілді. Біздің қорадан суырыла шыққан осы үн үсті-үстіне жиілеп, көше-нің басына қарай алыстап бара жатты.

VIII

Құла дөненді желе аяндатып отырып, түс ауа тау ішіне келіп кірдік. Бұл араның ауа райы мен жер келбеті төменгі жазыққа еш ұқсамайды. Ызың еткен шыбын жоқ, сап-салқын. Беталдымыздағы тау жақтан қоңыржай самал жел есіп қоя берді. Құбылып жайқалған жасыл шалғын, гүл-бәйшешек.

Ат үстіндегі ұзақ жүріс мені шаршатайын деді. Өйткені атқа екі адам мінгескенде, артқысы көп түйгіштеледі екен. Сұлтан болатын болса, күнге күйген желкесі қып-қызыл болып, кепкасын көзіне түсіре киген күйі бүлк ететін емес. Масатыдай құлпырған жер келбетін көргенде, бұлақ жағасындағы көгалға менің рахаттанып, аунай кеткім келді.

– Сұлтан, осы араға ат шалдырып, демалып алсақ қайтеді?

– Шаршадың ба?

– Шөлдеп кеттім.

– Енді біраз жүрсек, малшылардың үйлері кезде-седі. Қымызға жетіп, бірақ демалайық, – деді Сұлтан.

Айтқандай-ақ, келесі тұмсықты айнала бергенде, оң қол жағымыздағы беткейде бір киіз үй көрінді. Көне тартқан қараша туырлықтың үстіне әппақ жаңа түндік жабылған. Есік алдындағы ши сөреде жас құрт жаюлы тұр. Үй маңы мал қиы, сары ала тепсең ескі жұрт екені бесенеден белгілі. Әріректе желіде екі құлын байланыпты. Оның бірі кер құлын, таңы жарқырап, бауырын күн-ге қақтатып, тыпыр етпестен серейіп жатыр. Қасында-ғы қаракер құлын жерден тың тыңдағандай басын төмен салып мүлгіпті де қалыпты.

– Құдай тілегімізді берді, қымыз ішетін болдық, – деп Сұлтан ат басын солай қарай бұрды.

Алдымыздан анталап үш ит үріп шықты. Үлкендігі танадай шұнақ құлақ, ақтөс қара төбет қарлыққан қалың дауыспен арс-арс етіп кеп, аттың тура басына секіре бастады. Ал, екінші бір сұңғыла қара қаншық үйге жібермеймін дегендей құла дөненнің құйрығынан тарт-қылап жүр.

Сұлтекеңнің мінезі иттен де жаман. Қамшысын оңды-солды үйіріп, иттерді одан әрмен өшіктіріп, азан-қазан шулатқан бойда есік алдына бір-ақ келіп тоқтады. Сол кезде үйдің түсірулі тұрған есігін серпіп ашып, жасы он бір, он екі шамасында секпіл бет сары бала шыға келді. Басында шекарашылардың жасыл картузы. Кең болғандықтан әлде қандай олақ қол оның артын қабыстырып, қара жіппен баттитып көктеп қойған.

Бөгде келіп, иттер абалап үргендегі баланың дағдылы қызметі осы болу керек – ол бізге назар аудармастан дереу босағада жатқан ақ бақанға жармасты да, иттерді қуа бастады.

– Кет! Кет, Алыпсоқ. Жат орныңа барып. Алыпсоқ төбет баланы дереу тыңдады. Шабандап, көмейінен қырқ-қырқ барлығып сарқып үріп, бізге ала көзбен бұрылшақтай қарап, тайып отырды. Оған ілесіп өзге ит те жым болды. Бақан суреттен бала бізге назарын енді аударды.

– Бұл кімнің үйі? – деп сұрады Сұлтан секпіл бет баладан ат үстінде тұрып.

– Жұмағұлдың үйі.

– Жұмағұл не істейді?

– Қой бағады.

– Кім бар үйде?

– Ешкім жоқ.

– Шешең қайда?

– Ана белдің астындағы сиырлы ауылға кетті.

– Қымыз бар ма?

– Қымыз жоқ. Бағана кісілер кеп ішіп кеткен.

– Түк қалдырмады ма?

– Қалған жоқ, – деп күмілжіді бала.

– Неге өтірік айтасың? Жүктің астында керегеге бай-лаулы тұрған бір мес қымызды қайда қоясың?

– Оны саған кім айтты?

– Жолда қой жайып жүрген Жұмекеңе кездесіп едік, сол айтты. Жүктің астында бір мес қымыз байлау-лы тұр. Содан төкпей-шашпай бір-бір кеседен құйып ішіндер деді. – Сұлтан осыны айтты да, сыр берме деген- ишарамен менің тіземді мытып қойды.

Көпте ерні таңырқай ашылған қалпы секпіл бет таң-тамаша кейіпте тұрып қалды. Сұлтанның оспақ сөзі шындықтың төбесінен түскен болу керек. Мынау со-ның байыбына бара алмай тұр.

Секпіл беттің солқылдай бастағанын көрген Сұлтан:

– Түсейік, – деп ат басын мама ағашқа қарай бұрды. Түсіп, атты байладық та, үйге бет алдық. Секпіл бет әлгі орнынан тапжылмай мыналар қайтеді дегендей біз-ді көзімен бағып, көңіліндегі күдігін не айтпай, не Сұлтанның айтқанына сене алмай дел-сал болып тұр.

Үй іші ала көлеңкелеу, салқын екен. Сұлтан тап бір нағашысынікіне келгендей төр алдына сұлай кетті де, үй иесі кіргенге дейін жүктің астын ашып жіберіп, қарап та үлгерді. Тырсиған бір мес қымыз, шынында да, байлаулы тұр екен.

Бізден сескенгендей табалдырықты әрең аттап секпіл бет кірді. Босағадан озбай тұрып қалды. Жуа-жуа шираған қалпы болса керек, үстіндегі көк сәтен көйлектің етегі тылтиып қарнына шығып кеткен. Ышқыр мен екі аралықтан үрген доптай тырсиған тоқ қарынның бір шеті жылтырап көрінеді.

– Ей, атың кім сенің, – деп сұрады Сұлтан.

– Дәулет.

– Атың әдемі екен. Дәулет деген тамаша ат. Менің ағайымның аты да Дәулет.

Ағасы түгіл Сұлтанның сайтаны да жоқ еді. Өтірігімді шығарма деп, менің санымды тағы шымшып қойды да, сөйлей берді.

– Дәулеті мол, дастарқаны бай, алақаны кең болсын деп қойған ғой. Ей, Дәулет, біз асығып отырмыз. Сен бізге бір-бір кеседен қымыз бер.

– Апам ұрсады. Оны ауылға беріп жібереміз деген.

– Нені?

– Жүктің астындағы қымызды.

– Жүмекең өзі айтты ғой, бір-бір кесе құйып ішің-дер деп. Әкел, кесе әкелші.

– Апам ұрсады...

– Ұрыспайды, біз саған ақша төлейміз.

Сұлтан қалтасынан қобыратып, бірнеше бір сомдық- сарықұлақтарды суырып алды.

Дәулет шын ақша ма дегендей сүзіле қарап қалды.

– Иә, төлейміз, – дедім мен Сұлтанды қоштап. Ашық ауыз Дәулетті алдап ішкеннен гөрі адамшылыққа бұл бір табан жақын еді.

– Мамам кеп қалса, қайтем? Бұл Дәулеттің көн-гені еді.

– Келмейді, – деп, Сұлтан орнынан ұшып түрегелді.

– Қай жақтан келуші еді. Мынау, – Сұлтан мені нұсқады, – киіздің жыртығынан бақылап тұрсын. Екеуміз тездетіп құйып жіберейік.

Дәулет қолын созды.

– Әуелі ақша бер.

– Мә, деп, Сұлтекең Дәулетке бір сомды ұстата берді.

– Мынауың жыртық, ескі ақша ғой.

– Ендеше мынаны ал, мә – деп Сұлтан оның қолындағы шытырлаған су жаңа бір сомдыққа айырбастап берді.

Ақшаның сиқыр күші Дәулеттің шырайын күрт өзгертті. Енді оның көзінде қуаныш ұшқыны тіріліп, бізге үйірсектеп қарай бастады.

Сұлтекеңнің қимылына кез ілеспейді. Жүктің астындағы месті дереу суырып алып, аузын шешіп жатыр. Дәулет өрешенің ішінен бұрын ішіне қымыз құйылған кішірек бір көк кастрюльді алып шықты.

– Кәне, тос.

Сұлтекең сар еткізіп, орта кастрюльден аса қымызды бірақ құя салды.

– Көп боп кетті! – деп, шыж ете қалды Дәулет.

– Ештеңе етпейді.

Месті Сұлтекең көз ілеспейтін шапшаңдықпен орнына қайта байлап қойды. Екеуміз кастрюльдағы қымызды кесемен көсіп алып, кезектесіп сіміре бастадық.

Босаған кастрюльді өреше ішіне апарып қойған соң Дәулет:

– Тағы бір сом бер, – деп, қолын созды.

– Не үшін.

– Сендер екі кесе емес, көп іштіңдер ғой.

– Өй, жолың болғыр, – деп кейіді Сұлтан, – біз оны ішейік деп іштік пе. Мамаң кеп қалса, сені құртады екен деп, саған жанымыз ашыған соң іштік қой. Бекер ішкен екем. Қарнымды сыздатып кетті.

Дәулет не дерін білмей, бедірейіп қалды.

– Сен, онан да бізге жейтін бірдеңе бер. Қымыз іші-мізді ашыта бастады, – деді Сұлтан.

Дәулет созған қолын енді ғана тартып алды.

– Нан жейсіңдер ме?

– Әкеле бер. Май бар ма? Оны да әкел. – Сұлтан Дәулетпен қабаттасып, өрешеге бірге кіріп кетті. – Мына біреу піскен омыртқа ма?

Саудадан пайда тауып қалған Дәулет.

– Тамаққа да ақша төлендер, – деп, ескертті. Әлде-кім шала мүжіп тастаған мойын омыртқаны қомағайлана тістелеп жатып:

– Жарайды, төлейміз, – дейді Сұлтан.

– Қазір төле.

Сұлтан Дәулетке тағы бір сом берді. Бір-бір жапырақ нанға май жағып, соғып алды.

– Ал кеттік, – деді Сұлтан.

Дәулет менің алдымды тосқауылдай қалды:

– Бәкінің керегі жоқ па?

– Кәне, қандай бәкі, – дедім мен.

Дәулет қалтасынан бәкісін алып көрсетті. Темір сапты кішкентай арзанқол бәкі екен.

Ұнатпадым.

– Белбеу керек емес пе?

– Қайсы?

– Дәулет жейдесін түріп жіберіп, сатпақ-сатпақ кір қарнын алдыма тосып, беліндегі белбеуін көрсетті.

– Өзің қайтесің? Шалбарың түсіп кетпей ме?

– Түспейді. Қайыспен байлап алам.

Мен Дәулетті неге екенін аяп кеткендей болдым. Оның ең соңғы белбеуіне дейін тонап әкету оңбағандық болар еді.

– Керегі жоқ, хош бол.

Дәулет амалсыз қоштасқандай ыңғай танытты.

– Хош болыңдар.

Дереу атқа қондық та, үш итті улатып-шулатып жөнеле бердік. Ақтөс төбет аттың омырауына шапшып, сұңғыла қара қаншық құйрығынан тартқылап, иттік мінездерін тағы көрсете бастады. Сұлтекең қара төбетті қамшымен тұмсыққа бір тартуға құштар болып, бастыр-малатып келеді. Бірақ әккі төбеттің оңайлықпен ұрғыза- қоятын түрі жоқ. Қамшының ұшы жетер-жетпес жерден арс-арс етіп, өршеленіп, қалмай келе жатыр. Мен артыма бұрылып қарасам, көкжасыл кепкасы қалқиып, жейдесінің етегі өрге қарай таңқия түсіп, Дәулет саудагер үй сыртында бізді көзімен ұзатып әлі қарап тұр екен.